

ПЕРЕЦЬ

РЕСПУБЛІКА

Володимир СОЛОНЬКО (тема Юрія ІЩЕНКА)

Екскурсійне бюро ПЕРЦЯ

СТОЛИЧНА
ГЛОБАЛІЗАЦІЯ

Проковтнувши цитрамон,
Тітка всунулась в вагон,
Влізла в тамбур, на підніжку,
Наче оселедець в діжку.

Покотилась електричка,
Розігріта, наче пічка,
І додому, до городу,
Масу бідного народу

Повезла, щоб завтра знову
Ті ж продукти від корови,
Із городу та із саду
Потягти до Київ-граду...

Того дня схотіла тітка,
Провіант продавши швидко,
Від турбот відволіктись
І Хрещатиком пройтись.

Від вокзалу наша дама
До «Хрещатик-стейшн» прямо
На метро умить домчала,
І «труба» її пропхала

На земну поверхню грішну,
На Хрещатик, щоб неспішно
Там відчуть, який у нації
Результат глобалізації.

Результат таки відчутний,
Бо навколо тільки й чути:
Тревел, суші, хаус, стейк,
Сервіс, фітнес, кофі-брейк...

Подивилася на герів,
Жебраків і мільйонерів,
На ефенді, на батонів,
Санів, містерів і донів,

Лабіринти з бутіками,
Танці догори ногами
(Крутаються на голові),
Ресторанчики нові...

Роздивляється, дивується,
Як народ отут тусується,
Аж назустріч – волохате,
Здоровенне, головате,

І до тітки: «Маус-Мікі я,
А ділянка ця – моя,
Всі зі мною роблять фото –
Діти, іноземці, готи.

Буде пам'ять вам навіки,
Плата зовсім невелика –
Усього лиш сотень двійко,
Для Європи – це копійки!»

Обняло бурмило тітку,
Як налякану сирітку,
Вискочив фотограф вмить:
«Кі-і-іс! О'кей! Тепер платіть!»

Двісті гривень заплатила
За те фото із бурмилом...
А в дорозі сумувала,
Щось собі там рахувала...

Олександр СТАХОВСЬКИЙ.
М. Київ.

Те, що вінець природи, тобто, людина, фізіологічно мало чим відрізняється від інших вищих приматів, відомо всім більш-менш освіченим людям. Мало того, в багатьох ситуаціях ми нагадуємо «братів наших менших» і поведінкою.

Колись, досить давненько, я написав матеріал «Коефіцієнт культури – 0,2». В ньому йшлося про культуру буденної поведінки. Мені спало на думку полічити, який відсоток

відвідувачів зачіняє за собою двері, заходячи до кав'ярні. Я сидів неподалік від дверей, надворі була пізня осінь, і ця ідея напевно виникла внаслідок холодного протягу. Більшість відвідувачів не зачіняли за собою двері. З наявності чи за браком елементарної звички зачіняти за собою двері я самонадіяно вивів коефіцієнт культури.

Якщо ви не тотально урбанізовані і бували в українському селі, спостерігали не тільки за дівчатами, а й за домашніми тваринами, то, мабуть, помітили, що коні ворота в стайню за собою не зачіняють, не роблять цього й корови, повертаючись до ферми з випасу. А свині... Ну що з них візьмеш? Як вирветься, то спробуй зажени! А щоб свиня прихилила за собою дверця хліва – це важко уявити навіть при найбуйнішій сільськогосподарській уяві.

Подібність у поведінці людей і тварин помітити не важко. Тому я нахабно означив її як бидлізм. І не збираюся ні в кого перепрошувати. До того ж цей критерій: «зачіняє чи не зачіняє за собою» анулював технічний прогрес, повсюдно запровадивши автоматичні пристрої, які зачіняють двері, не розрізняючи культурних і некультурних.

Подібність знову нагадує про себе, коли люди стикаються в дверях. Коли один «вінець природи» хоче зайти, а другий навпаки – вийти. Часто перевага залишається за тим, хто «пре рогом». (Знову-таки – майже зоотехнічний термін!) Хоч є відоме, до речі, дуже розумне, правило: спочатку з приміщення, салону

тощо треба випускати. Бо не можна «кудись» набиватися без кінця. Навіть у казкову рукавичку не всі бажаючи влізли.

Колись у Лубнах я став учасником неймовірного випадку. Приїхав на таксі до автостанції. Був у відрядженні, поспішав на автобус. Не встиг я прочинити двері авто, як у нього попхалася дебеда тітка: «Пропустіть! Не бачите – я сідаю!» І почала активно запихати мене назад... Я занімів. Як же мені вислизнути? Врешті в її го-

лівці проклонулась слухна думка, що, мабуть, спочатку треба випустити попереднього пасажира, а потім уже самій облаштовуватися...

Цю транспортну пригоду я тримаю в пам'яті як яскравий взірць тупого егоїзму і нерозсудливості. Втім, мабуть, варто додати, що це сталося за радянських часів, послуги таксі були дефіцитними, дама – знервована, а я – досить скромних розмірів, так що можна було й не помітити.

Це універсальне правило «Випусти, а потім заходь!» чинне для всіх автобусів, тролейбусів, іншого громадського транспорту. Зазвичай, його порушують «круторогі». На них бурчать, їх лають, але вони пруть...

Подібно до тварин, приміром, котів, собак, люди часто намагаються окреслити, «помітити» свою «територію» в салоні автобуса чи тролейбуса. Вони сідають на крайнє сидіння, так, щоб на друге, поруч, було важко пролізти. А то ще й кладуть на сусіднє крісло свої речі. Сидять непорушно. Публіка зазвичай німує. Хоча салон, буває, забитий вщерть. Якщо ви насмілилися потурбувати: «Дозвольте, я там сяду...», вас можуть обдарувати нищівним поглядом.

Новітня мода принесла рюкзачки, заплічники. Цікаво спостерігати (правда, оддалік), як котрийсь юний громадянин з рюкзачком на плечах крутиться в салоні тролейбуса, ялозячи модною торбиною сусідів по обличчях. Зняти його з плечей на час проїзду в громадському транспорті молода людина не здогадалася.

Валерій МОМОТ

А кондуктори до просвітницької роботи з пасажиром не схильні.

Зітнутися лобами можна не тільки в дверному отворі, а й на пішохідному переході, просто на тротуарі. Тому що багато громадян не знають, що правило «Тримайся правого боку!» – універсальне. Не тільки для автомобілістів.

Одним із перших яскравих вражень від закордону, зокрема в Німеччині, стало не від усвідомлення високого рівня життя, а неймовірна житейська практика: люди там не штовхаються. Пригадую торговий майдан в Еслінгені (земля Баден-Вюртемберг). Вихідний, субота чи неділя. Біля крамниць – виноски, вітринки. Багато людей. Всі рухаються. І якось так акуратно, не зачіпаючи один одного... Ніби в них є якесь додаткове чуття, локація, як у кажана, що дозволяє уникати зіткнень.

У нас можна зітнутися із зустрічним перехожим на широкому тротуарі. Я часто намагаюся вгадати, куди поверне зустрічний: праворуч чи ліворуч? Інколи це вдається. Особливо непередбачувані жінки. «Право», «ліво» для них поняття чужі.

А звичка смітити? Де трапляється, чим завгодно і за будь-якої пори. Чи не нагадує вона вам спокійне, невимушене випорожнення тварини в разі її, тварини, природної потреби?

Взагалі, про забруднення навколишнього середовища говорено-переговорено. Особливо, коли людина вигулює на природу. Я б не сказав, що багатьом нашим співгромадянам «не доходить». Доходить! Цілком. Але є інстинкт потужніший, ніж здатність до розумових калькуляцій. Це лінощі. От ліньки підібрати за собою рештки їжі, використаний посуд, обривки паковань, відвезти все це в місто і викинути в сміттевий контейнер. Це – додаткові зусилля. І є можливість їх уникнути.

От і уникають. А наглядча біля кожного «туриста» не поставиш. Та ще й наглядч може виявитися таким же, як турист...

Спроби втрутитися, наставити на правильну екологічну путь часто приводять до похабних, грубих конфліктів. «А тобі що – більше за всіх треба?» Мені кілька разів ледь

не настукали по голові за природоохоронну приставучість: «Приберіть за собою. Ви ж не свині!»

Виявляється, бути свинєю – легше, зручніше.

Хто б міг подумати, що з релейного радіозв'язку, який використовувався для оперативного управління військовими підрозділами, з часом може розвинути те, що тепер називають мобільним (стільниковим) телефонним зв'язком? І він стане доступним найширшим верствам населення (включено з бомжами). Напевне були такі фантасти, футурологи.

Якщо на початку своєї «цивільної» кар'єри «мобілки» були переважно в управлінців, замовних людей, бізнесменів (щоб терміново передавати розпорядження щодо управління майном, купки-продажу акцій тощо), то нині розмови (теревені, триндіння, баяндраси і т. д.) набули масштабів стихійного лиха.

Якщо рівень ділової активності населення виводити з інтенсивності використання мобільних телефонів, то в нас, мабуть, найділовіша країна в світі. В чому я, з огляду на наш рівень життя, уже сумніваюся.

І тут варто зазначити таку особливість: коли людина розмовляє по телефону, вона майже не звертає увагу на те, що коїться навколо. Цим вона подібна до півня, який, заплющивши очі, захоплено співає ранкову побудку. Чи до глухаря, що токуючи, тобто, виводячи свою шлюбну серенаду, нічого навколо не бачить і нічого не остерігається.

Приміром, як один молодий полтавець, що йшов окрайком залізничного полотна, водночас розмовляючи по телефону. Наближення потяга він не почув. Гальмівний шлях поїзда був задовгий. Доторк локомотива виявився смертельним. На жаль.

Яких тільки історій можна наслухатися від пасажирів, що розмовляють у громадському транспорті по телефону? Мимоволі, як пасивний слухач.

Захопленість телефоном нагадує комп'ютерну залежність і починаються вони майже однаково: «Як ти там?». Хоча говорити, власне, ні про що. А дивитися – жодної актуальної чи академічної потреби.

Найбільшу увагу публічності привертає бидлізм мажорів. Це потомки високопосадовців чи багатих людей, які чомусь вважають, що їм усе можна. У них теж є аналогія в тваринному світі: п'яні мавпи. Звичайно, наша найближча рідня самогонку не жене, в універсами за віскі не мотається, але захмеліти може. В цілком природних умовах. Надибавши підгнилі плоди, які містять алкоголь. Мавпи, як і деякі люди, помірно пити (в цьому випадку – їсти) не вміють. Ех, бачили б ви, що вони в «піддатому» стані витворяють! Не згірше мажорів. Спробуйте відшукати в Інтернеті. Дуже кумедно!

Відомо, що в багатьох людей друга сигнальна система недорозвинута. Вони слабо реагують на слова, закладені в них смисли тощо (див. труди академіка Івана Павлова). Для них відчуттіші первинні подразники: голод, холод, жорсткий примус, біль... А оскільки біля кожного з недорозвинутою другою системою наглядча не поставиш (щоб у разі відхилення від загальних правил давав по вухах або «по рогах»), то справа видається безнадійною.

Втім, не зовсім. Людина, як і мавпа, схильна до наслідування («подражання»). Коли вона побачить, що переважна більшість людей поводить себе за певними правилами, то й сама почне їх наслідувати: прибирати за собою сміття, бути чемною і обачливою, не штовхатися, не горлопанити серед ночі і ще багато чого не робити, чого не бажала б собі.

Але де взяти цю «переважну більшість»? Критичну масу цивілізованих, культурних, муштрованих, врешті – розумних людей. Поки що не знаю. Мабуть, доведеться покластися на еволюцію. Більше ні на кого.

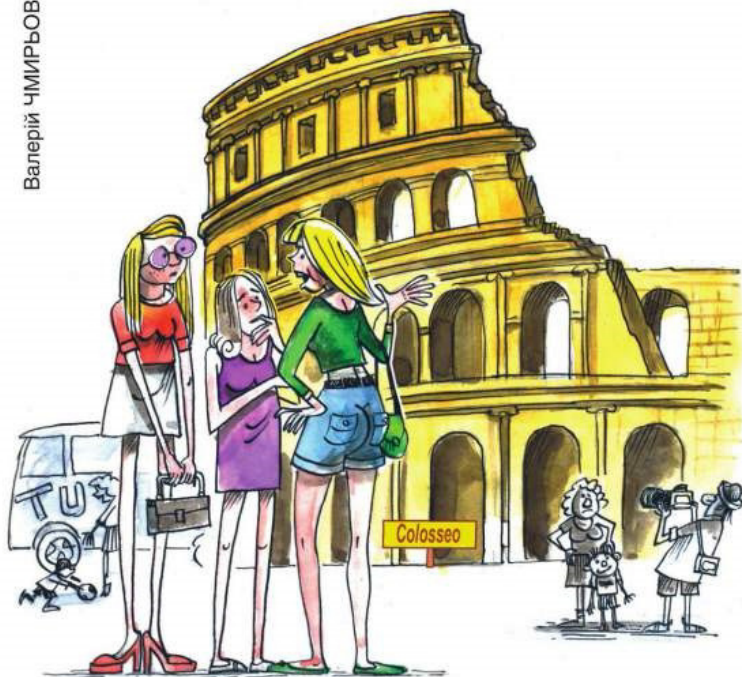
Павло СТОРОЖЕНКО.

Р.С. Для чого я оце написав? У всякому разі не з метою популяризації гарних манер. Марнота марнот.

Можна сказати, з відчаєм. Варто зранку нарватися на одну-дві особи з бракованою другою сигнальною системою, і все – день пропав! Будеш озинатися морально контужений і виголошувати гнівні внутрішні монолози.

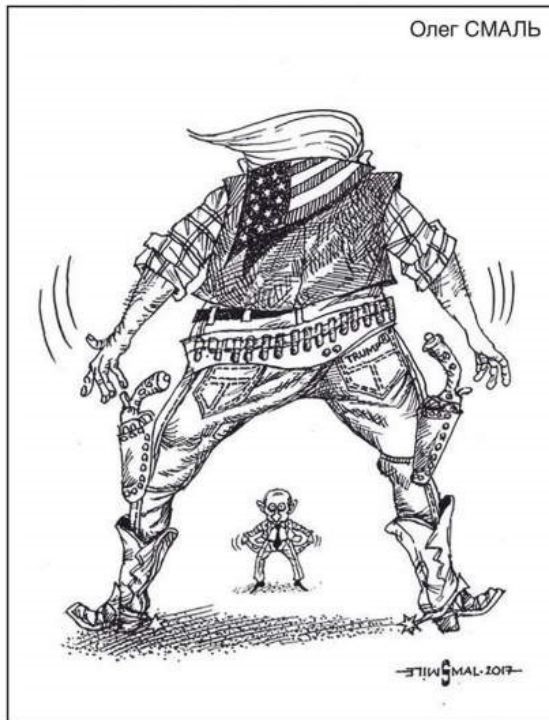
Мабуть, підсвідомо хочеться душевного комфорту.

Валерій ЧМІРЬОВ

– Ой!!! Так наш кінотеатр «Колізей» також у такому стані.

Олег СМАЛЬ

ФРАЗИ

Щоб зміцнити гривню, треба послати її на курси валют.

Сучасний шовковий шлях: в боргах, як у шовках.

Якщо народ став дибки, значить, вожді під хвіст потрапили.

Не поспішайте помирати – життя дорожчає.

На крутих поворотах історії остання сідниця може стати першим лицем.

Щоб молодість знала, винайшли Інтернет, а щоб старість могла – віагру.

Різниця між популізмом і популізмом – тільки в масштабі.

Ніщо так не полегшує проблему вибору, як його відсутність.

Іронія долі: медовий місяць починається з вигуків: «Гірко!»

Для тих, хто вибирає серцем, потрібний не кардіолог, а психіатр.

Шокова терапія: «Шо? Знову подорожчало?»

«Чому розплетена коса...» – народна пісня з політичним ухилом.

Наступний етап декомунізації – декумізація.

Музична дитина: немов «ля».

Юрій МЕЛІХОВ.
м. Полтава.

З ДІАГНОЗОМ, БРАТТЯ, ПРЕБУДЬМО ЗДОРОВІ!

Славень мешканців
елітних палат Феофанії

Живи, Феофаніє, славна лікарне,
Де профілактичні умови і сні,
Буття вітамінне, буття елітарне
І осінь – з прикметами діви-весни!

ПРИСПІВ:

Живім в Феофанії, браття-панове,
Коли пануванню загроза прийде;
З діагнозом, браття, перебуймо здорові,
Діагноз про чорний вигадуймо день!

Хто сіро живе, той вигадує сіро,
Діагноз не в силі зіграти – слабак!
Зіграти потрібно, як Ромко Насіров –
Кумир наш, а декому – вірний кунак!

ПРИСПІВ.

Тут час зупиняється, лиш забажаєм,
Тут зась прокурорам і слідчим не час!
Тут владу не тільки в уяві міняєм:
Звідсіль краще чути союзникам нас!

ПРИСПІВ.

Михайло СТРЕЛЬБИЦЬКИЙ.

• ПРОЩАЛЬНА СЕРЕНАДА ПІД АВАРІЙНИМ БАЛКОНОМ •

Журливо скигнуть мандоліна.
А з Либеді пахнуть лайном...
І голос мій востаннє лине
Під цим задрипаним вікном.
В лице смердючий вітер віє...
В кишені й гривні не знайти...
Тут розгубив я перли-мрії...
А гаманець украла ти!
Хитнулася брудна фіранка,
Сяйнуло личко на момент.
Ні, зовсім ти не куртизанка,
Ти всього-навсього доцент...
У тебе є і батько й мати,
Котрі трудились, як воли.
Та ти навчилась заробляти
Не так, як прагнули вони.

Ти мріяла звернути гори –
Так диктував менталітет.
Бували в тебе професОри.
Бував і генералітет...
Це що, для наукових звітів?
Зарплата ж в тебе немала!
Як можеш ти отак чинити?!
Ти ж комуністкою була!

...Сріблястий місяць... Хмарок плин...
І під балконом – кавалери...
А ліжко в тебе – лиш трамплін
І до грошей, і до кар'єри.
А ти думками вище й вище –
Так, ніби рвешся в небеса...
Даремно, академдівище:
Безсила вже твоя краса
І синь очей, як даль незнана,
І ніжність рук – п'янкий полон
Не можуть, лялечко захланна,
Вже відвернути мій прокльон.
О, незабутні ночі літні!
О, з блискавицями гроза!
І двоє: дурень несусвітній,
А поруч – мудра гюрза,

Зміючка півтораметрова
У зблисках сніжно-білих рук
Безтямно пестить і – ні слова,
А в серці – злодіяцький стук...
Як дурень, в лапи до Цирцеї
Я стрибнув, не збагнувши суть,
Що лиш одна мета у неї:
Аби щось в мене хапонуть.
Ех, дурню, в спеку і в порошу
Ти лиш тоді вчуваєш страх,
Коли тебе так облапошать,
Що залишаєшся в трусах.

...Плач, мандоліно, – люті збитки
Приніс мені п'янкий полон.
Все ж прошу: не виходь, лелітко,
На аварійний свій балкон.
Бо раптом звершиться трагічно
Затія нерозважна ця...
Ачей, тоді мені навічно
Не бачить свого гаманця...
Журливо скигнуть мандоліна.
Не дам злодюзі впасти в сон!
Якщо не вб'є мене цеглина
Чи кинутий з вікна вазон...

Аскольд БЕГЕБА.

У нас зараз дуже багато радників, порадників, консультантів. І з Близького Сходу, і з далекого Заходу... А... наглі...
Мчимо його шикарним «Кадиллаком» по наших ще карних дорогах.

— У вас дороги будували варвари...
— Не варвари, — уточнюю, — а Варвари... Ми — гуманісти. У нас гасло: «Дорогу — жінці!» Та й у вас дороги споруджують для автомобілів, а у нас — для трудящих. Щоб постійно мали де трудитися...
Дороги наші йому не подобаються... А може, мені не подобаються ваші авто? Ну навіщо таке велике вітрове скло?! Це ж яка вірогідність потрапити у нього каменюці, залізяці, старому чоботіві... Он стоїть на узбіччі гевал. З тичкою в руці. У нього в голові гуде, аж сюди чути. Він у дитинстві довго хворів свинкою. І тепер має свинячий характер. Ти знаєш, чого від нього можна чекати?..
Дороги наші не подобаються...
Ніяк не може второпати, чого в нас на дорогах так багато кізяків.
— Ви що, — питає, — сіяти тут збираєтеся?
— Ні! Це ми вже збираємо... Те, що сімдесят років сіяли...
А може, це ще й не кізяки... А може, це засоби боротьби з організованою злочинністю... Он мчить стрижений «Мерседесом». Жух-ляп, жух-ляп... Біля поста ДАІ — стоп! «Звідкіля?»... «Белая Церков — Адесса...» — «Ах,

«Белая Церков, Адесса...» А кізячок-то з-під Клевівки...
«Висипайся, голубчику! Приїхали...»
Дороги наші не подобаються... Він каже:
— У вас — прекрасна земля! У вас земля — о'кей! Але якби на вашу землю та нашого фармара... Бо у вас спеціалістів нема...
Це в нас нема спеціалістів!? Ти спробуй вашого «фармара» посади на наш трактор... Під капотом — півдвигуна, у бакові — ні грама соляри... А треба закультивувати, посіяти, виорати Мані город і... Ще на «халтуру» ліванути... Зарплату ж то не платять... Та ваш фармар піде з торбою по світу. Він у трубу вилетить... А наш... ще горілку п'є... І хату буде... І в хорі співає...
На чому їде?
На матюках... У нас вся техніка працює на матюках... Це такі чарівні слова... Тобі, щоб осягнути таїну цих слів, треба помінати генетичний код... Або хоч місце проживання... З Мельборна переселити тебе до Мотовилівки... І ти не будеш щоранку шкірити зуби у посмішці «о'кей! о'кей!» А будеш скреготати ними від злості. І казати: «Во бля!»... Якщо тобі хтось їх не повибиває. Або ж самі не повипадають від авітамінозу...
Спеціалістів у нас нема...
Он сидить край дороги. З фіолетовим носом. Гомо-Бахус... Аграрій... Кукурудзу продає... Думаєш, він її садив?..
Ах, де взяв?! Посади, то будеш знати... Або ж послухай завтра, як «спеціалісти» з телереклами його питатимуть: «А ви вживаєте бальзам Бітнера?» Він відповість: «Так. Я працюю на дачах... І бальзам Бітнера постійно при мені... Буває — пролазиш у вікно, розріжеш руку об скло, хильнеш сто грамів бальзаму Бітнера, закусиш «Тік-так» і рафаелло!!! Освіжило подих... Поки Федя не принесе від Форреро ще дві калорії... А ще я вживаю бальзам «Три гички»... Він прекрасно виводить з організму бальзам Бітнера...» Спеціалістів у нас нема... Ось «спеціалістка» стреси знімає:
— Уявіть собі, що з вашої голови вилітає надувний шарик...
Уявили?.. Тепер подивіться у небо. Скільки «шариків» там літає?.. А в голові — вже жодного «шарика»... І ми спокійні, і покірні, як воли...

Євген ДУДАР.

Олег ГУЦОЛ

Та й сон же, сон напрохот дивний
Мені приснився.
Тарас ШЕВЧЕНКО.

НІЧ ПЕРША

Передсоння

Іще не сплю.

Ще тільки засинаю.
Ще контролюю хід своїх думок
І в скупченнях всесвітнього роздраю
Ще тужу розрізнити

де «фейк», де «ок!»
Та слабшають зв'язки з реальним
світом

Й на дивнім відчутті себе ловлю –
Я розчиняюсь, наче тінь в софітах.
Все, майже розчинився...
нився...
сплю...

Сон перший

Красна площа. Мавзолей.
Трибуна.
Славослів'я партії й вождю.
Натовп вигарцює табунно...
Я ж попід трибуною сидю.
Знизу – Ленін,

наді мною – Путін,
Москальня гуде, мов Єрихон...
Апарат щось булькає по суті,
З трубки мирно капа самогон.
Зміювик зміється від курантів,
Проповза між вражих підшохів.
Поруч бандюки й поліційанти –
Ну й місчинку ж я собі знайшов.
Самогон жену в причиннім місці –
На виду у стражів і стрижів...
Рухається шобло феєсбівств,
Пацанів конкретних і бомжів...
Різношерста публіка скандальна
В черзі, що нагадає змію, –
Всі до мене!

Я їм персонально
Самогон свіженький продаю.
Ллю бальзам до будь-якої тари –
У чарки,

у відра,
в бутелі...
Продаю, між іншим, за доляри
Бо кому здалися ті рублі?
В черзі поміж тих –

«ісконнораших»,
Що коріння мають із орди,
Видно де-не-де

«как будто наших»,
Що за гроші продались сюди.
Тих, що браво песенки співають...
Мають право, ясна річ.

Але
Це ж вони бездумно розважають
Тих, хто смерть на нашу землю шле!
Вироджена совість ваша хвора
Вас же в забуття і заведе:
Лобода і Білик, Ані Лорак,
Ще Потап і Настя і т.д.
Ой, пардон, це я

«ушол в сторонку» –
В черзі вже «єдріт і ангідрид»:
«Продавець, етіт твою в печонку!
Наливай скоріє, ведь горіт!»
Наливаю!
Люд же в підтрибуння

КНИГА БІЩИХ СЛІВ ЗАТОРІЗЬКОГО ХАРАКТЕРНИКА

Пре і пре – і баби, й мужики,
Причалавав навіть Чивокуня –
Тобто Янукович напакі.
Підставляє келих.

Хамські вічі
Він убік на хвилику відвернув,
Я йому у келих плюнув тричі
Ще й пургену жменю сипонув.
А для смакового розмаїття
Зверху самогоном окропив...
І таки завісь, не втерпів:

«Вітя,
Що ж ти, падло, вдома наробив?!
Скільки доль ти поламав, нічемо?
Скільки ж породив біди і зла?

Ну, були у молодості-юності
Парубочі всякі там діла.
Так без цих, як кажуть,

«мелкіх глупостей»
Жодненька людина не жила...
А в цілому все ж таки дотримуюсь
Принципів і правил.
І вобщє,
Я готовий банду нечестивую
Змити справжнім правовим дощем!
Начувайтесь митники-хабарники,
Прокурори, судді і менти,
Бюрократи – всяких пільг наварники,
Вам сліди не вдається замести.
Всіх на чисту воду з тіні виведу,

Малюнок Олексія КОХАНА

І тепер ховаєшся?

Даремно!
Знайде всіх пекельная смола!
Що мовчиш?»
Озався натовп:

«Хватіт!
Он нам тоже нафіг не нужен,
Здесь нам своей по горло вати –
Дак ещю заезжий сей піжон!..
Пшол отсель!!
А ти не заводися,
Ти нам лучше, ето, наливай!..
Й почалося:
«Хомко, не барися!»
Бо роботи – непочатий край.
Цар чи раб,
княгиня чи жебракча –
Наливав усім без перепон.
Вся Москва впилася до ригачки...
І на цім урвався перший сон.

Сон другий

...Це куди ж мене жбурнуло долею:
Крісло, стіл, розкішний кабінет?..
Ось табличка...

Боже, я очолюю
Антикорупційний комітет!
Це нагода знищити корупцію –
Я ж «не брав» ніколи й «не давав»,
І Закон найвищий – Конституцію
Майже з дитсадочка шанував.

Будуть квіточки вам і плоди...
Хоч до слова – тіні в нас невидимі,
Невлavimo-хитрі, наче привиди,
І немає чистої води...
Тим не менше, починаю діяти
Комплексно і масово, як слід,
Щоби сумнів у людей розвіяти –
Чи розтане корупційний лід?
І відбувся рейд багаторівневий...
І маневр продуманий удався –
Бо на хабарі десятигрівневим
Сволоцюга-стрілочник спіймався!
Преса, телебачення і радіо
Збуджено, як вулики, гудуть
І усім повідомляють радісно,
Що реформи в нас таки ІДУТЬ!
Ось вам приклад

та іще й конкретика –
Як мете очищення Мітла:
І мільйонним тиражем – портретика
Відбувайла-цапа... чи козла?
А на фоні буйної істерики
Є й для мене видатний момент –
В гості звуть Європа і Америка,
Й дуже хвалить власний президент.
Я добрію, розпливаюсь в усміху
Бо воно ж приємно, як-не-як...
В мить оцю

явився бонус успіху –
Закулісних витівок мастак.
Виглядом простесенький,
звичайненький,

Ну, КОНВЕРТ – за пару шекелів,
А на нім написано охайненько:
Одиничку!... аж сім нулів!!!
І солодкий голосок закадровий
Закликав, манив і ворожив:
«Це – тобі,

борець наш авангардовий,
Ти хіба цього не заслужив?
Знаємо, що не торгуєш совістю,
І що ти на вірному шляху.
Тож із усією принциповістю
Розберись, як кажуть – ху із ху?
І безкомпромісно із бажаннячком
Корупційну гідру викривай!
Тільки є малесеньке проханнячко:
Ти кого не треба – не чіпай!..
Ось така компліментарна етика
Гіпнотичну дію виклика:

Тихо потяглася до конвертика
Непідкупна, праведна рука.
Ось уже оті магічні циферки
На конверті пальцями торкнув...
Раптом – шухер!!!

Гуржіт!
Що за вибрики?
А-а, це сам у сні я лячно викрикнув,
Ну а, може, голосно хропнув...
І пропало все. І розчинилися
Факти, у яких я на гачку.
А рука пречистая пригрілася
Осьосьо – на жіничинім пупку.
Отже все,

спокуса відчепилася,
Не змогла мене завербувати!
Добре, що усе так закінчилося.
Можна ще хоч трішечки поспать.
Знову в сон сповзаю...
Я – в парламенті.

Ось трибуна – центр усіх інтриг,
І рука, мов на святім пергаменті –
На КОНВЕРТІ, як на Книзі Книг.
Присягаю!

Ось екзаменатори:
Депутати, спікер і прем'єр,
А у центрі солодко-магнатівий
Найкрутіший корупціонер.
Чую власний голос:

«Присягаюся
Вірою і правдою служить,
Вас не осоромить постараяся
І довір'ям буду дорожити!
А коли збрехав у цьому храмі я
І якщо без вас хоч щось візьму –
Прив'яжіть мені до шиї каменя
Й киньте в річку, як Німий Муму!»
Під аплодисменти заворожено
З тим КОНВЕРТОМ, що дали мені,
Із трибуни під гучні пісні
Скочуюсь, як вітер по стіні... –
Геп із ліжка!

Прокидаюсь:
«Боженко!
Добре, що це все було вві сні!»

Сон третій

Щось верзлось про Повалій(шу) Таю:
Зіркова сумбурна марнотрать...
Що конкретно – вже не пам'ятаю.
Значить, і не варто пам'ятать.

Микола БІЛОКОПИТОВ.

Злізайте - приїхали!

СКВЕРНА АВТОСТОЯНКА – ІСТОРІЯ У ФОТОГРАФІЯХ

Цей куточок скверу навколо пам'ятника Тарасу Григоровичу Шевченку в Кропивницькому привернув мою увагу ще наприкінці минулої зими тим, що трав'яне покриття лівої його частини майже геть знищено колесами автовок. Як зго-

дом з'ясувалось, тут, майже в центрі міста, прямо на газоні вже давно і вільготно облаштувалась стихійна безоплатна автостоянка.

Та ось, напередодні річниці від дня народження українського генія Т. Шевченка 9 березня 2017 року, на електричній опорі посеред імпровізованої автостоянки було встановлено заборонний знак 3.35 «Стоянку заборонено». Правда, без пояснювальної таблички. Однак спрацювало. Цього дня жодного порушника цього знака не зафіксовано. Втім, рано було радіти. Вже 15 березня під самим знаком,

відверто насміхаючись над тими, хто його встановив, з'явилися дві перші пробні «ластівки». А ще через два дні навколо знака заборони стоянки згуртувалась ціла група легковиків.

І ось кінець весни. В Шевченківському сквері повністю розпустилися бруньки на березах і зазеленіли залишки травички на газоні. 30 травня, як завжди, навколо знака «Стоянку заборонено» прямо на зеленій травичці розташувались біля десятка авто. Але, найцікавіше навіть не це, а те, що поряд з цими автомобілями порушників стоїть... поліцейська «Тойота», благо не під знаком.

Отака от сумна фотографічна історія.

Леонід **ДУБРОВ**.
м. Кропивницький.

3 ПІВСЛОВА

Замільовка

Свого шефа треба розуміти з півслова. Ці слова свого начальника я запам'ятав у день прийому на роботу найбільше.

Сьогодні шеф викликав мене і сказав:

— Ось прийшло запрошення на наукову виставку. Я наклав на нього резолюцію. Ви ознайомтеся — і за роботу!

У резолюції з двох слів я розібрав лише перше — «Взяти». Але завдання зрозумів. Відтак відразу подався на виставку...

Захід видався традиційний: вступне слово представників влади, перерізання стрічки, оглядини експонатів...

Найбільше уваги я приділив останньому. Роздивлявся нові витвори науки й техніки, аналізував їхні можливості. Один із таких предметів припав мені до душі. І не тому, що він мені був потрібен. А тому, що такого ще не мав мій шеф.

Я й прихопив його, скориставшись відсутністю наглядача. Витвір мав мініатюрну форму, тому внутрішню кишеню мого піджака не розпірав.

З ним я і повернувся на роботу. Відразу зайшов до шефа і відрапортував:

— Взяв, як і наказували!

І поклав на стіл дефіцит.

Шеф довго роздивлявся річ, крутив її в руках на всі боки, принохувався... А тоді прорік:

— Дурнишка невеличка — тільки й усього. Такого барахла у мене — повен гараж! І для чого ти його мені приніс?

— Та так, думав, якщо ви написали «взяти», то треба взяти, — з деякою настороженістю відповів я, споглядаючи, як червоне обличчя шефа поволі стає темно-коричневим...

— Що узяти? Я розпорядився взяти участь! — вигукнув спересердя шеф. — А ви взяли бозна-що! Це ж діод нашого виробництва! І як я міг призначити вас начальником відділу наукових розробок? Ви хто за професією?

— Та ж я вам казав, коли приймали на роботу: колекціонер, — промимив я.

— Колекціонер, а мені тоді почулося «інженер»! — парирував розгніваний шеф, схожий у цю мить на бика, що підняв на роги тореадора. — Забирайтеся геть з-перед моїх очей, безграмотний телепню! Досить з того, що я — глухий...

З того часу я знову колекціоную старовинні монети. Через невміння розбирати чужий почерк.

Юрій **БЕРЕЗА**.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Дозвольте оголосити вам підозру та побажати щасливої дороги!

В залі Заболотянського суду ніде було яблуку впасти. Ще б пак: сьогодні вперше в історії Лісу ЛАПa (Лісова Антикорупційна Палата) подала до суду запит на арешт самого Вовка. І не якого-небудь, а найвідомішого у Лісі Вовка. Хоробрий Заєць, прокурор ЛАПi, стверджував, що на достав-

ці ягнтини з країни Широкий Степ Вовк добряче нагрів лапи, а саме на суму 17 мільйонів заокеанських фантиків.

Під час виступу хороброго Зайця суддя Лисиця сиділа наче на розпечених вугликах. У найжахливішому сні вона й уявити собі не могла, що в її рідному Заболотті хтось посміє підняти лапу на такого всіма шанованого Вовка. Раніше Лисиця кидала за ґрати Мишей, яких лісова поліція ловила на розкраданні зерна в особливо великих розмірах, їжаків, звинувачених митницею в контрабанді грибів. Нещодавно за звинуваченням прокуратури Лісу до цюпи загриміло злочинне угруповання Бобрів, яке незаконно займалося вирубуванням лісу. А вчора вона замкнула в буцегарні Крота, якому лісова безпека довела політичну недалекоглядність.

«І чого цей Заєць одразу вчепився до Вовка? – скрушно думала суддя. – А міг би взяти банду Комарів-кровосісів і заробити собі почесті та славу. Ох, потягаємо ми його колись за довгі вуха».

Але зараз можливості потягати Зайця за довгі вуха не було. Бо за цими вухами виднілися могутні ікла Лева з самої Заокеанії. Лев позичив гроші Заболоттю і за це вимагав боротьби з корупцією.

Тим часом у своєму виступі Заєць переконливо довів: Вовк таки нагрів лапи на бюджетних коштах і повинен сісти до цюпи на 60 діб, поки йде розслідування. Лисиця геть засумувала. Вона чудово усвідомлювала: якщо Вовк зараз піде в камеру, то і їй недовго носити свою пухнасту шкуру, Заєць постаріється, аби вона пішла на комір якийсь заокеанській світській Левиці.

Але свої і не думали кидати Вовка напризволяще. До зали суду зайшли 17 шанованих Вовків – обранців «Верховної Пуці». Вони подали прохання взяти звинуваченого ЛАПoю Вовка на поруки. Вовки з фракції «Зубатий фронт» виявилися дуже дружніми, готовими за свого всім горлянки перегризти. А ще прийшли три Ведмеді – міністри Заболотянського хлібсільвиконкому. Вони теж попросили суддю віддати їм Вовка на поруки.

– Чи давно, пане міністре, ви знайомі зі звинуваченим Вовком? – запитала суддя в одного з Ведмедів.

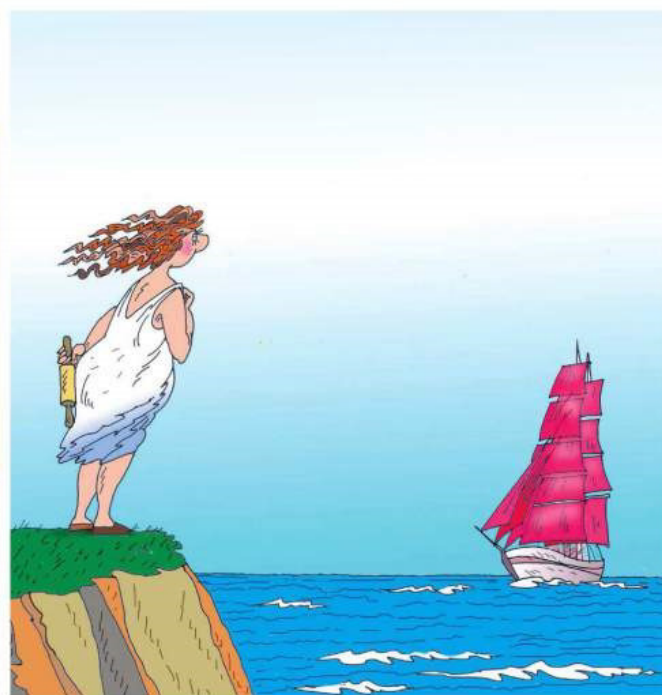
– Та я його взагалі один раз бачив, – чесно зізнався міністр. – Але мені казали, що це дуже достойний, справжній Вовчара!

«Як добре, – подумала Лисиця, – що закони для Вовків пишуть самі Вовки. Так що Вовк цілком законно піде на поруки. А поки суд дійде до діла, то або Зайця інфаркт вхопить, або Лева з Заокеанії обридне очікувати реформи в їхньому Заболотті. І все піде по-старому: лапи грітимуть Вовки, а в тюрмі сидітимуть Миші та Кроти.

І Вовк вийшов з суду на поруки. А Заболоття продовжувало догнивати.

Ярослав **БОРСУК**.

м. Підгайці Тернопільської області.

Малюнки Сергія СЕМЕНДЯЄВА

Вітаємо ювіляра!

Дружній шарж Олександра МОНАСТИРСЬКОГО

Письменника-гумориста,
незмінного сміхового
префекта зі стажем по
Львівському сміховому
округу

Володимира ПАЛЬЦУНА

з його першим
80-літтям!

За квартал від мого будинку з темної брами вийшли двоє. Вони чомусь пішли просто на мене, і той, менший, не виймаючи з рота сигарети, запитав:
– Закурити маєш?
– Ні, кинув і вам раджу, – озвався я.
– Тоді давай гаманець!

НИЖЧЕ ПОЯСА

Гумореска

Це запропонував інший, широкоплечий мерзотник. Я нерішуче усміхнувся:

– Ну й жарти у вас...
– А чому відразу – жарти?! – здоровань взяв мене за комір і повів до дитячого майданчика, місця особливо темного. – Це пограбування. Давай калитку!

– Так ви ж хотіли прикурити... Я можу збігати, – пробурмотів я, все ще не вірячи, що зараз почнуть роздягати.

– Безголовий ти, – сказав той, з сигаретою в зубах. – Це ж для початку розмови. Так в усьому світі роблять. А тепер давай, ворушись, у нас ще роботи – во! – чиркнув він себе якимось предметом по горлу.

– Ну, чого засумував? – підбавлював широкоплечий, поширюючи на весь майданчик запах горілки. – В якій кишені – лівій, правій, верхній? Сам діставай, а то носите усякі дурниці. Вчора у якогось придурка у нагрудній кишені всю лапу значками поколов. Колекціонер... Хобі, бачте, сивий шпак має...

Я все ще не вірив у те, що трапилось, а тому й сам вигадував, як би пожартувати. Нарешті згадав:

– Один недотепа купував яйця, варив...
– Ша! Давай гаманець!

І тут я не витримав і банально залентував, піддиваючи на верхньому «ля»:

– Гвалт! Грабують!
Але жоден із грабіжників навіть не здригнувся.

– Ша, фраєр! Наживеш пупкову грижу, – сказав менший і презирливо сплюнув. – Відриваєш людей від телевізорів, комп'ютерів, а ще інтелігент.

На допомогу ніхто не поспішав, більше того – у багатьох вікнах світло згасло.

– Це, щоб було видніше, що робиться тут, на вулиці, – прокоментував він.

Я почекав ще з хвилину і розчаровано поліз за грошима. Але тут за будинками блиснув фарами «Мерседес». І на мене ніби зійшло прозріння. Не пам'ятаючи себе від творчого хвилювання, я заволав:

– Вкрали! Машину вкрали!
Реакція була різкою. Вікна, де тільки-но витали сутінки сну і супокою, засяяли світлом, загрюкали двері.

Неподалік від нас глухо вгрузли в асфальт гандзів, кинуті з верхніх поверхів. З під'їздів сипонув люд.

– Хто, де? Чию машину? – чулися вигуки.

– Це, хлопче, нижче пояса! – просичав поруч здоровань і пообіцяв ще зустрітись.

Через хвилину десяток наполоханих чоловіків у піжамах і пантофлях тягнули мене з дитячого майданчика у різні затишні кутки.

– Хто кричав? Куди погнали? Це ти крутився біля світлого «Форда»?

Питань було дуже багато, відповісти на всі я не міг. Я знав тільки одне: ці грабувати не будуть. А намнути картка можуть.

Володимир ПАЛЬЦУН.

НЕСПРАВЕДЛИВІСТЬ

– Чим ти так засмучений сьогодні?
– Не терплю несправедливості!.. Уяви, зателефонував чоловік моєї колишньої дружини і вилаяв мене за те, що вона не вміє готувати.

УЛОВ

– І то треба було цілісінний день сидіти біля річки, щоб зловити оцих п'ять рибинок? – напалася жінка на чоловіка.
– Та я трохи того-во... продав. Подумав, ну навіщо нам стільки, на юшку і цієї вистачить.
– А де ж гроші?
– Та я того-во... За них пиво випив.
– Ану дихни!
– Та я ще вранці пив...

БІГУН

– То правда, Ганю, що в тебе чоловік спортсмен?
– Так.
– А яким же видом спорту він займається?
– Легкою атлетикою.
– А де він тепер?
– Не знаю. Три роки тому як побіг на довгу дистанцію, так і досі нема.

ОТ ТОБІ І БАБА

– Кіндрате, — каже баба, — я, напевно, цього року поїду на курорт.
– Чого ж ти сама будеш їхати, поїдемо разом.
– А мені сусідка казала, що зі своїм чоловіком – то не відпочинок.

ОДКРОВЕННЯ

Один автор видав першу книгу з такою посвятою: «Моїй дружині, яка своєю відсутністю надала мені змогу написати цю книгу!»

ДО ЖНИВ НЕ СТИБНЕ

– Ганю, а чому ти свого Петра не пускаєш на курорт?
– Бо він любить стрибати в гречку.
– А ти посилай його після жнив.

ЗАМОРИВСЯ

– Ох і наробився я сьогодні! Руки болять, ноги болять!
– Може, ти і їсти не хочеш?
– Так рот же не болить!

Повідомила Маргарита НЕВІНЧАНА.
с. Пальчик на Черкащині.

перець

на передовій

Анатолій ГАЙНО

Відколи поет Пушкін безпідставно звинуватив композитора Сальєрі в отруєнні композитора Моцарта, а читачі в це повірили, будь-які стосунки з письменниками мають вважатися вкрай небезпечними. Це мені як префектові «Перцю» по Києву довів в власному прикладі один із моїх волонтерів-інформаторів.

Людина квітуча, поважна і впливова, він, коли ми стрілися, мав вигляд виваленої у лайні собаки. Якби я був поліцеєм, то мав би одразу його спинити, запідозривши, що він або готується вчинити самогубство, або сам щойно комусь вкоротив віку. Що я як префект і зробив. І не помилився!

– Не дружить з письменниками! – одразу застеріг мене мій знайомий, щойно ми поручкалися. – Це вкрай небезпечно!

І, не втримавшись, розповів, що його колишня коханка, відома київська адвокатка, особа вкрай хтивна, зрадлива, жадібна, огидна, непорядна, ненадійна і нерозбірлива у зв'язках, написала й видала книгу про свої сексуальні походеньки, у якій не забула згадати і його самого. Та ще й описала їхні інтимні стосунки в таких огидних формах, що рятуються...

– Не переймайтеся! – заспокоїв я його. – Вас як чоловіка це характеризує найкращим чином. А зашкодити така відвертість може хіба тільки їй самій. Бо в таких випадках уся відповідальність покладається винятково на жінку.

– Помиляєтеся! – мало не плачучи, заперечив мій знайомий. – Ви безнадійно відстали. Бо все тепер не так, як колись! Тепер таким жінкам аплодують!

І розповів, про те, як отримав запрошення на презентацію тієї книги і, не підозрюючи нічого лихого, вирішив сходити. Зала була повна. Серед публіки переважали збуджені агресивні жінки не першої молодості у виключному макіяжі та відвертому одязі. Не бракувало й чоловіків. Була прогресивна татуйована молодь і навіть діти. Авторка приймала вітання і почувалася на сьомому небі. А коли почала свій виступ, то хоч тікай. Або викликай комітет з питань моралі. Та ніхто і не думав цього робити... Мій знайомий похолов у передчутті небезпеки. Але замість рятуватися втечею вирішив зачaitися.

Насамперед колишня коханка подякувала своєму законному чоловікові за розуміння і толерантність, з якими він ставився до неї, її свободи та її книги. Він виявився не

тільки її першим читачем, але й допомагав порадами при написанні і виданні цієї відвертої книги, а тепер іще й активно займається її розповсюдженням у книготорговельній мережі. Чоловік при цьому встав і розкланявся. Його зустріли бурхливими оплесками. Жінки були в захваті від того, як тонко він розумів і виконував свій подружній обов'язок. А далі...

– Вона зачитувала оті огидні подробиці і викликала одного за одним присутніх чоловіків, своїх колишніх і теперішніх коханців, щоб вони показали себе публіці!

Сексуальних партнерів було так багато, що мій знайомий сподівався, що до нього черга не дійде. Та помилився. Спочатку прозвучало його ім'я і посада, а потім були зачитані усі оті огидні непристойності про їхні забави... А коли авторка попросила його встати, щоб розкланятися, то ноги йому однялися. І їй довелося підійти і підняти його за руку. Присутні були в захваті, сприйнявши його ганьбу за скромність.

Книги розліталися, чоловік тільки встигав брати гроші, а його дружина робити дарчі написи.

– Я ніколи не думав, що на папері це матиме такий непристойний вигляд! – мало не заплакав мій знайомий. – Якщо про це дізнаються...

І махнув рукою.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Бандюк валізу з рук вирвав! Шкода!.. Там був звіт для міністерства про зниження злочинності.

Одне слово, він почувався, як Сальєрі, який прочитав поему Пушкіна.

– Хто знав, що вона все те опише у книжці! – розпачливо розвів руками. – Не дружить з письменниками! – трагічно закликав він мене знову, забуваючи, що я і сам пописую. – Це добром не кінчиться!

– Не переймайтеся! Ви, друже, безнадійно застаріли, – поплескав я його по плечу. – Головне сьогодні – це публічність. Успіх! Вважайте, що вам поталанило! Не кожен може втрапити у книгу! Та ще й за життя! Ви тепер зірка! До речі, а чи не дасте мені телефончика цієї особи?

Він дивно глипнув на мене, однак номер дав.

– Але займайтеся лише традиційним сексом, щоб потім не було чого соромитися, – застеріг наостанок.

Довелося пояснити:

– Я хочу тільки познайомитися з родиною цієї нашої видатної сучасниці! Нашої нової літературної зірки! Можливо, я й сам щось про неї напишу!

У переддень Маршу рівності я з офіційним візитом відвідав цю, не посоромлюся сказати, передову українську родину. Вона справді виявилася зразково здоровою. У ній все обговорювалося вільно, демократично, без старожитніх застережень і забобонів. Нічого нікому не заборонялося. Все робилося відверто, з цілковитою довірою до подружжя і до дітей. Усі ходили голяка. Чоловік сам запропонував мені переспати тут же з його дружиною, а дружина – з чоловіком, і почуватися у них, як у себе вдома. На гостинну пропозицію оголитися я відповів, що іншим разом, бо я при виконанні.

Не менш гостинними були й діти. Їхньою обізнаністю у питаннях стосунків між статтями можна було вчаровуватися і захоплюватися безмежно. І син, і донька могли б правити за взірці для теперішньої молоді. Донька народила першу дитину у восьмому класі і шкодувала, що

не зробила цього раніше, адже не могла завагітніти. Після цього вона стала прихильницею одностатевих стосунків, бо діти не дають спати. А син підфарбовував губи і з радістю вбирався у святковий одяг з райдужною краваткою для участі у Марші рівності, бо як член студентського братства ЛГТБ вважав своїм громадянським обов'язком поширювати у суспільстві передові погляди. Він, як зауважила його матуся, ще не визначився зі своєю статтю, і тому я можу бачити його в подібні юнака востаннє, бо він подумує про те, щоб стати з бісексуала трансвеститом. Про інше я краще промовчу, бо люди в нас іще дикі і можуть не так мене зрозуміти.

Стосунки в домі справили на мене незабутнє враження. Ніяких ревностів, жодних проявів гендерних конфліктів – суцільна толерантність всіх до всіх і до всього. Кожен може жити з ким і як захоче. І я з почуттям гордості подумав, що у цей дім уже прийшла Європа. А разом з визнанням прийшли і гранти на продовження плідної літературної діяльності матері сімейства і пропозиції видати книгу за кордоном.

Я вирішив не ловити гав і собі негайно про них написати. Бо, може, тоді й мені дадуть за це грант, якщо за гірку правду у «Перці» не платять. Отож привітаймо появу своєчасної і корисної книжки, що допомагає українцям долати дикість і почуватися цивілізованими людьми! У добу безвізу просто соромно бути іншим.

Українці! Більше зіркових подружжів!

Отож привітаймо появу своєчасної і корисної книжки, що допомагає українцям долати дикість і почуватися цивілізованими людьми! У добу безвізу просто соромно бути іншим.

Українці! Більше зіркових подружжів!

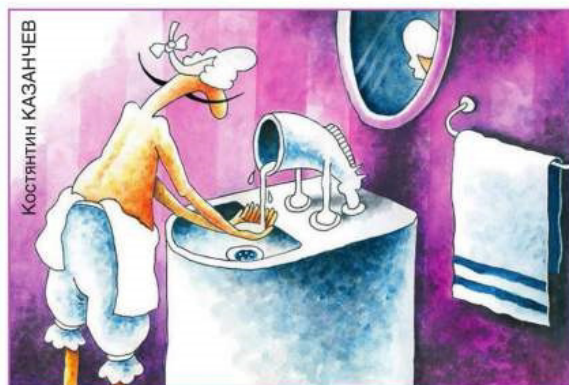
(Назва скандальної книжки і прізвище авторки не вказуються, щоб публікація не оподатковувалася як реклама!!!)

Тарас КІНЬКО.
префект «Перцю» по м. Києву.

Олег ГУЦОЛ

Віктор ГОЛУБ

Сторінка для дітей

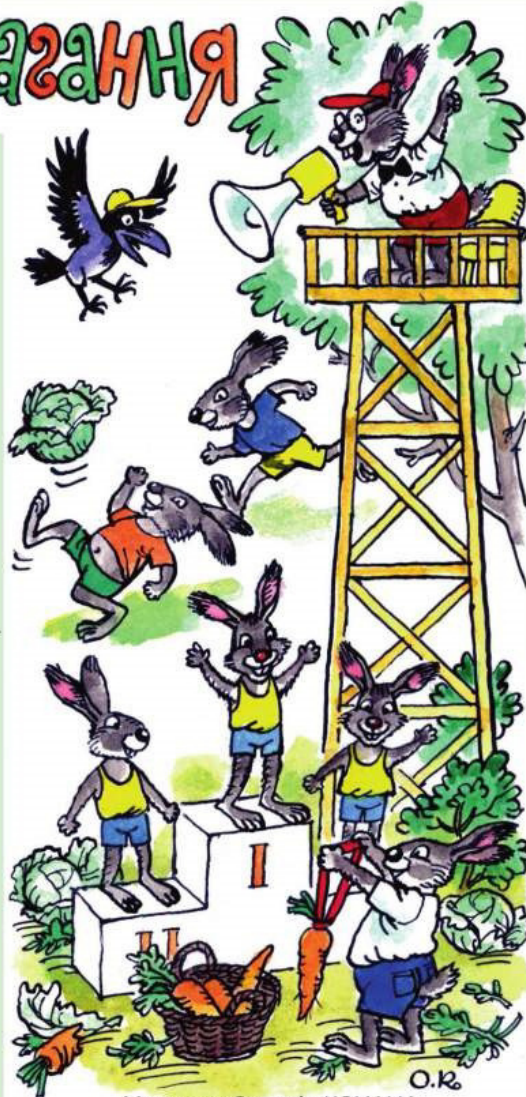
ІЖАЧАТКО

Тих люблять леви, тих люблять люди,
А їжачка ніхто не любить.
Тому під вечір, уже у ліжку,
Воно смутненьке і плаче трішки.
Та каже тато: «Не плач, дурненьке,
Тебе люблю я, і любить ненька.
А тих, що грізні та мають зуби,
Усяк боїться, але не любить».

Сергій КОВАЛЬ.

Заячі змагання

Ще не висохла роса —
Позбігались зайці.
Кожен в голубих трусах
І у жовтій майці.
І на спинах номери...
Все, як у спортсменів.
На флагштоках прапори —
Заячі, зелені.
Не узлісся — стадіон.
Бігові доріжки.
Є трибуни, мікрофон...
І ось раптом з вишки
Головний суддя Вухань
Дав команду чітко:
— Приготуйтеся до змагань!
І спортсмени швидко
У шеренгу стали вмиль —
Зайці й зайченята.
— Розрахуйсь! — суддя кричить, —
Братія вухата.
Як скінчилася лічба,
Почалися змагання:
Тут — стрибки, там — боротьба,
Бокс, футбол, штовхання...
На трибунах галас, свист...
Ніде стати й сісти...
Ось виходять на поміст
Два зайці-штангісти.
В лапи штангу взяв один,
А підняти не може.
З'їв із кількох капустин.
А з трибун: «Не гоже!»
Другий хвацько підійшов,
В крейду лапи витер,
Раз смикнув. А потім знов...
Тут здійнявся вітер,
Зайця з штангою підняв,

Малюнок Олексія КОХАНА

Заніс на гілляку.
Він на ній сидів півдня,
Тремтів з переляку.
А тим часом бігуни
Вийшли на доріжки.
І суддя їм головний
Дав сигнал із вишки.
І побігли — хто куди:
В поле і до лісу,
Хто до річки, до води,
Хто на гору лису.
— Не туди! — кричав Вухань, —
Аж хиталась вишка. —
— Я зніму вас зі змагань!
Швидше на доріжки!
Там, де грали у футбол,
Пристрасті кипіли:
Ті, кому забили гол, —
Всі м'ячі поїли.
А суддя, ще молодий,
Стрибнув на пенючок,
І зі страху морквяний
Проковтнув свисточок.
З вишки раптом:
— Все! Відбій!
Нагороди далі.
Принесіть призи мерщій —
Грамоти, медалі.
Повернувся помічник
Й до судді несміло:
— Весь комплект медалей зник.
Охорона з'їла.
Є лише одна медаль —
Золота, морквяна.
Та у неї теж, на жаль,
Від кусання — рана.
Стукнув лапою Вухань:
— Будем закруглятися.
Й до нових суперзмагань
Почнем готуватись.

Аркадій МУЗИЧУК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Роман ЛАЗОРЕНКО

ПОВІСТЬ ГІБРИДНИХ ЛІТ

(Літопис колишнього донецчанина, а нині смиренного ченця Києво-Перчанського монастиря)

РОКУ 2017-го. ГРОМАДЯНИН ДЖИГУРДА

Зовсім недавно кількість «громадян Донецької народної республіки» критично скоротилась. Недобитий у 50-ті роки «бендеровцями» в рідному Краматорську головний співак «народної республіки» Йосіф Кобзон заподіяв «молодій державі» підлого удару нижче спини – збрехав, що не має громадянства «держави» Захарченка.

Проте стрімке скорочення поголів'я «громадян» своїм мужнім вчинком спробував нещодавно зупинити відомий російський актор-інтелектуал Нікіта Джигурда.

Джигурда отримав у Донецьку «паспорт Донецької народної республіки» і з високим емоційним піднесенням заявив: «Я пишаюся тим, що став громадянином «ДНР».

Тепер вони разом із попом-розстригою Іваном Охлбистіним стали своєрідними фронтменами «республіки». Відзначимо, що обидва персонажі могли б підробляти як живі посібники де-небудь в Інституті Сербського чи в лікарні Кашенка для студентів, що вивчають розмаїту клініку психіатричних розладів. Не знаю, як зовуть того генія, котрий опікується паром «молодої республіки», але він по праву може претендувати на перчанську премію «Несусвітній Йолоп» разом із мужнім донецьким асенізатором-інтелектуалом Нікітою Джигурдою.

РОКУ 2017-го. СТИЛЬ ХИТРОМУДРОГО ПАРАСЮКА

Відомий «законотворець» Володимир Парасюк остаточно пустив під укіс усю індустрію східних єдиноборств в Україні. Виявляється, одна людина може легко відгамселити кількох добре підготовлених озброєних людей і при цьому абсолютно не постраждати. І для цього Парасюку не потрібно володіти технікою Брюса Лі чи потужністю удару Масутаці Ояма.

Секрет «невразливості» Парасюка прихований у маленькій паперовій «шкуратці» – посвідченні народного депутата. На блокпосту в Слов'янську служі народу вдалося продемонструвати блискучу вправність, роздаючи прицільні рукотворні лящі враженням поліцейським з автоматами. При цьому «могутній» Парасюк не забував віртуозно маніпулювати депутатською «шкураткою» і в найдраматичніші моменти протистояння вигукувати свій фірмовий бійцівський клич «І що дали?».

Проте попри виявлене неабияке борцівське мистецтво черговий «подвиг» нардепа українська громадськість сприйняла вельми неоднозначно. Непереможений, але ображений до глибини душі Парасюк навіть заявив: «Таке відчуття, що я помер, але сам про це ще не знаю».

Насправді «великому законотворю» дуже пощастило, що він живе в Україні, поки що недореформованій згідно із західними стандартами. Якби жив Парасюк у якій-небудь Канаді, його відчуття того, нібито він після подібної зустрічі з поліцією «помер», цілком могли б стати фактом кримінальної хроніки дня. Будемо вважати, що Парасюк і є, хоч і своєрідним, але переконливим маркером наших суспільних реформ. А його хитромудрий бійцівський стиль надасть цьому процесові потрібного прискорення.

(Далі буде)

ПЕС У ПОЛЬОТІ ДО НЕБЕС

Байка-жарт
Олегів Чорногузу

Жабку раз Собака зопалу ковтнув.
«Ну й гидка ж, зівака!» – він її лайнув.
А Гусак, що свідком тої сцени став,
Псові уклонився, вихвалять почав:

«Мудра Ваша вдача, дум стрімкий політ,
Ви, стратег неначе, дивитесь на світ.
Всяку нечисть нищу нищите упень,
Радісно дивитись нам на це щодень.

Героїчне пузо Ви між інших пуз,
Бачить Бог – клянусь! – Ви – наш Чорногуз!..»
«Бо такі звичайно, – запишався Пес, –
бо злечу – негайно досягну небес!..»

Розігнався з кручі, задніми змахнув...
І недовго й мучивсь – пекла досягнув.

Віриш Гусакові?
Так йому й скажи.
Але Чорногузом
Стати не спіши.

Михайло СТРЕЛЬБИЦЬКИЙ.
м. Вінниця.

ХТО НАЙДУЖЧЕ ЛЮБИТЬ ЛІС?!

Байка

Коли минули холоди,
В Центральній хаші, як завжди,
Зібрались під дубів навес
Усі, хто любить ліс.

– Я так люблю його, – співа,
Уміло в'яжучи слова,
Лисиця в шубі із Зайців,
З калиною на комірці.

– А я ще більш люблю! – зарів
Ведмідь у шапці із Бобрів,
Де для бездумної юрби
Уткнуто гілочку верби.

– Ні, ні! – завив серед Вовків
Ватаг в дублянці з Пацюків,
По ній барвінок десь-не-десь,
В неголений щетині весь.

– Та що там ви? Ось я! – рече
Й чіпляє маки на плече
Гривастий Лев у світі з Пав
Країв далеких і Варшав.

Ще б вихвалявся, та ось
Із тисняви зірвався хтось:
– Он ліс горить! Мерщій гасить! –
І зникли з натовпу уміть
Всі верховодці й горлачі
Під охороною Сичів,
Лишилась тільки голитва,
Тож, засукавши рукава,
Не дивлячись: життя чи смерть,
Вогонь приборкала ущерт.

Нехай би взяв хвальків тих біс,
Хто на словах лиш любить ліс.

Ольга ХАЛО.
м. Лубни Полтавської області.

АНТОЛОГІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЕПІГРАМИ

Микола СОРОКА

НА ІВАНА ВЛАСЕНКА

Слідом за Вишнею пішов,
Назад вернувся без підошов...
Тож як зробити з Власенка
Нам ще одного класика?!

НА МИКОЛУ СЛАВИНСЬКОГО

Якби явивсь М. К. ЗерОв,
Він запитав би М. Славинського:
«Чому ще й досі на зеро
Твоя професорська повинність?»

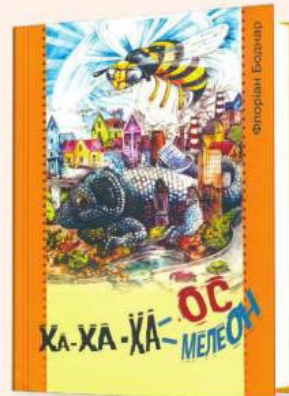
НА ОЛЕКСАНДРА ШУГАЯ

У поетичному гаю
Складають оди Шугаю.
А у критичному лісочку
На Шугая лиш котять бочку.

ПЕРЕМОЗІ – СМІХ ПІДМОГА

Гумористи належать до тієї категорії особистостей, які не навчилися рахувати власні ювілеї. Тому довелося довго з'ясовувати, скільки цього року виповнюється відомому гумористові й сатирику Флоріану Боднару. І спільними зусиллями встановили: вік таки справді козацький.

До речі, Флоріан Боднар не просить прикурити, бо живе з іскрою Божою. Як йому з нею ведеться – сказати важко. Але те, що сам він донедавна не завше здогадувався про її існування, можна вважати істиною. Ну, по-перше, ще в армійські часи, а може, й раніше, його тягнуло на віршування. Нині вже не тягне. Зате зажив тернистої слави гумориста-сатирика. Це по-друге. А по-третє, якраз напередодні ювілею прийшов до читачів зі своєю черговою збіркою. Чотири попередні – «Чудасії», «Ленківські вихилиси», «Амур зі скорострілом», «Ленківські витрибаньки» – принесли йому славу в'дливого і зятятого борця з псевдопатріотизмом, корупцією, оказамилуванням та іншими гріховностями часів тривалої розбудови незалежної держави. Сподіваємося, що й нова збірка сучасної сатири

Малюнки Валерія ЧМИРЬОВА

ОПІСКИ-САМОПІСКИ

Стервологія
Персона нон грана
Сапсидія
Керанемічні вироби
Кошторись
Нерозрита таємниця
Мутний збір
Діджуй
Блудний сон
Антикирзові заходи

Анатолій ОБРИНЬБА.
с. Тури Решетилівського району
на Полтавщині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Ну що, екс-майоре?! Я тебе попереджав, що за свої дії поплатишся.
Тепер ти – рядовий!.. Га-га-га!..

«Ха-Ха-Ха-ОС – Ха-Ха-Меле-ОН» дасть читачеві чергову дозу людської гуморорадіації. Успішно друкується автор і в найрізноманітніших журналах: «Перець», «Буковинський журнал», «Ранок», «Україна», «Старт», газетах: «Літературна Україна», «Молодь України», «Сільські вісті», «Вісті ЦССТУ», «Здоров'я» та в місцевій пресі; автор сторінки у «Вікіпедії».

Якось він, сам того не підозрюючи, потрапив до сотні найвідоміших українських афористів від часів Київської Русі до наших днів, де потіснитися довелося не тільки сучасникам, а й самому Володимирові Великому. З 2010 року Флоріан Боднар почав любити різні відзнаки: став лауреатом конкурсу ім. М. Лукаша «Шпигачки», 2014 р. – дипломантом Всеукраїнської літературно-мистецької премії імені Степана Руданського за книжку сатири і гумору «Ленківські витрибаньки», 2015 р. – лауреатом премії імені Василя Юхимовича.

Всеукраїнська організація «Літературне об'єднання «Кобзар» нагородила дипломом за безперечний талант, нескінченну оригінальність, високу майстерність... Вручено йому Сертифікат громадського визнання «Людина року 2010» – за видатні досягнення у галузі гумору та сатири.

І все було би гаразд у нашої знаменитості, та ба! Досягає його й інша слава, слава неперевершеного педагога. Він ось уже який десяток літ викладає німецьку мову в Чернівецькій гімназії №1 імені Т. Г. Шевченка. Чого ж не зробиш для рідного педко-

лективу, який Флоріанову сатиру з гумором полюбляє!

Тривалий час багатьох непокоїть: за що народ так любить Флоріанів гумор? Невже тільки тому, що упізнає себе у кожному ейфлоризмові, фемінізмові чи анекдоті? Та ні, він же впізнає там не тільки себе, а й свого сусіда, приятеля, недруга, і тішиться з цього, мовляв, не я один такий. Маючи витончений слух і смак, пан Боднар наділений й неабияким даром домислювання й перефразування. Плюс бездоганне володіння кількома іноземними мовами й говірками, зокрема й ленківською (не плутати з лемківською) – ось вам і всі складові «іскри Божої», з якою ж насправді не так уже й легко жити, особливо, зважаючи на відсутність гонорарів у нинішніх видавців та нестерпну лаконічність Флоріанового жанру. Проте з цим він уже, здається, змирився.

Вітаючи гумориста з ювілеєм, заодно нагадуємо йому, що рівно через п'ять років чергова кругла дата. То ж нових гумористичних книжок, веселих і смішних, а основне, життєствердних і миролюбних, яких нам нині так бракує, коли ми, українці, боремося за своє виживання зі «старшим братом» неслов'янського походження. І впевнені: ми переможемо, зокрема – завдяки сміхові. Це ж стверджує і шанований ювіляр.

То ж з роси й води Вам, пане Флоріане!

Мирослав ЛАЗАРУК.

КАЛАМБУРИ ВІД ФЛОРІАНА БОДНАРА

НЕ ЗАВЖДИ У СЕРЕДУ ПЕТРА

Не бійся, Петре, за «Рошен».
Хто буде перти на рожен?!

БЕЗРОБІТТЯ

Вже й Кат намалював плакат:
«Здаю сокиру напрокат».

З НАБЛИЖЕНИХ ДЖЕРЕЛ

З поінформованих джерел
Сорока п'є, не п'є Орел.

ТЕРПЛЯЧІ

Людина винесе все.
(Те, що курка несе).

ЕСТЕТИКА

– А як заважають, –
Зізнався естет, –
Персні розкішні
Тримати кастет.

ГЕНДЕРНЕ

«Давно перевелись Дантеси», –
Від ревностів сумують поетеси.

РАДІОАКТИВНИЙ ПИЛ...

Осідляли атом –
Грозяться стати катом.

ПОТОП

Наступили на граблі
І пропили кораблі.

ДЕ ВІЗІЯ?

Не «де Рак, Лебідь, Щука?»
Наш девіз
(У тому й штука!),
А «де віз?!»

РИЛІЗМІЗМ

Кого б там ви не карали,
Щоб ви там не говорили,
Де було в пошані рало, –
Там тепер панує рило.

ХАЛЯВНИКИ

Видно пана по халявах
У тісних халявникових лавах.

ІНФЛЯЦІЯ

Гола правда у серпанку
З голим задом йде із банку.

ДИЗАЙН

Людині з гарним смаком
Якщо вже дулю – лише з маком.

ПА-ДЕ-ДЕ

А казна де?! А-а, казна-де...
Де флот? Дефолт...

ПОКЛИК

В ЄС нам личить,
Прагнем в СОТ.
А ціни кличуть:
«До нових висот!»

ЗАДУШЕВНЕ

Щойно із душу –
Залазив у душу.

ПРОДАЖНІСТЬ

І на секретні грифи –
Конкретні є тарифи.

ВР-PR

На трибуні
Три – буйні.

ВСЕ – ВПЕРШЕ

І там, де б'ють,
Бува деб'ют.

Януш ОСЕНКА

ДЛЯ ЗАГАЛЬНОГО ДОБРА

– Добрий день! Скільки коштує півлітра горілки?

– Шістдесят сім злотих. Очищена, добірна.

– Для мене це дорого. Не куплю. Можу обійтися і без алкоголю.

– Ви можете, але є такі, що не можуть. Алкоголізм – страшна проблема сучасності. Тому до вартості кожної пляшки ми додаємо один злотий у фонд боротьби з алкоголізмом.

– Боротьба з алкоголізмом – справді важлива справа. Я теж хочу зробити свій скромний внесок – один злотий. Дайте пляшку.

– Будь ласка.

– Чесно кажучи, я сам не п'ю, але гостей пригощу.

– Ви не п'єте! А чи знаєте ви, що щорічне вживання чистого спирту на душу населення складає близько сімнадцяти літрів, із урахуванням жінок, старих та немовлят?

– Сімнадцять літрів спирту на душу? Це жахливо! Подумати тільки, що я випиваю на рік лише одну чарку! Через мою таку тверезість на кожного старого та немов-

ля припадає алкоголю більше, ніж треба! Тільки тепер я зрозумів, яким був егоїстом! Будь ласка, дайте мені ще літр горілки. Таким чином, я внесу у фонд боротьби з алкоголізмом одразу три злотих.

– Прошу, ще літр.

– Я мушу спокутувати свою провину перед суспільством. Дайте ще три з половиною літри, я хочу внести в цей благородний фонд одразу десять злотих.

– Ще три з половиною літри... І коли ви все це вип'єте?

– Не знаю. Почну зараз же і питиму всю ніч, потім зранку до роботи.

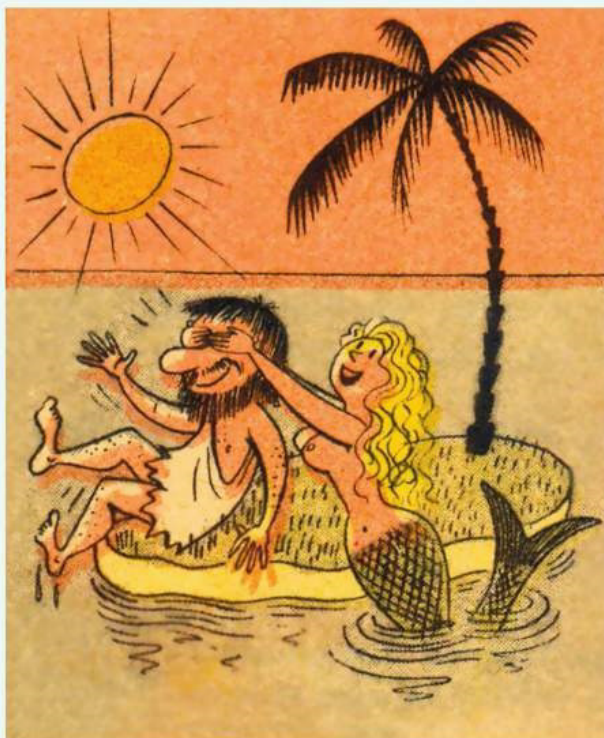
– Яка там робота! Після п'яти літрів вам уже буде не до роботи.

– Певне, ви маєте рацію. Ну що ж, буде ще користь для суспільства. Я не зможу працювати, підприємство дасть менше продукції.

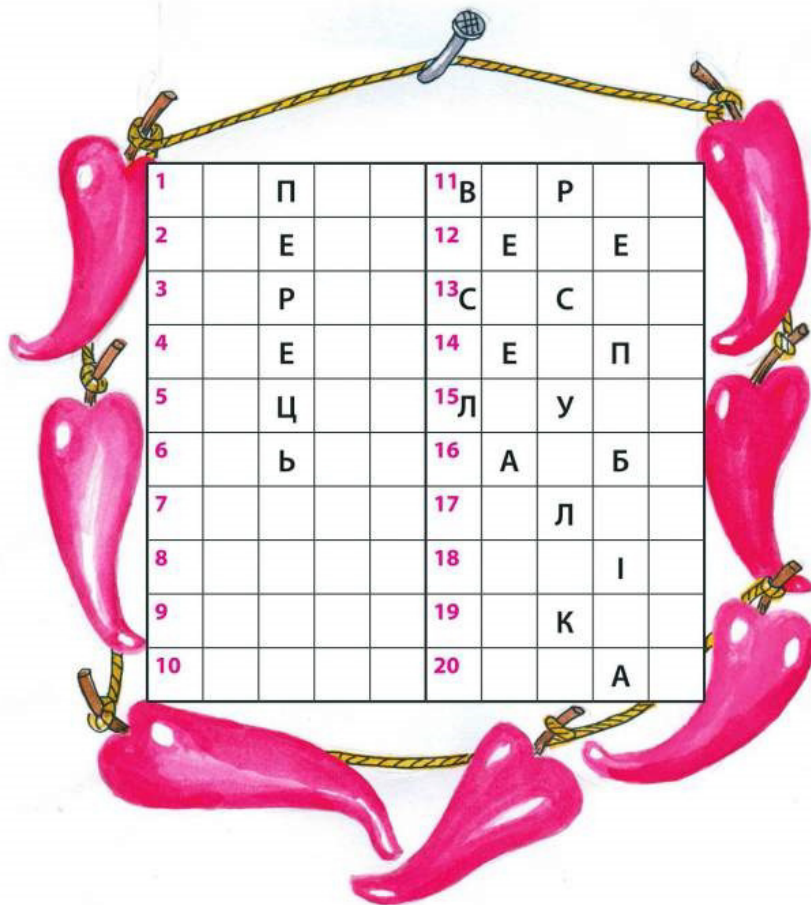
– Яка ж від цього користь?

– Річ у тому, що наше підприємство збиткове. Отже, чим менше продукції будемо виробляти, тим більше коштів зекономиться...

Переклад з польської.

Хрестослів «ПРИПЕРЧЕНИЙ»

Слова-відгадки, які слід вписувати відповідно у дві частини малюнка, – на п'ять літер.

Ліва сторона: 1. Український народний швидкий танець. 2. Циркова сцена. 3. «Напарник» ікса. 4. «Аїда» Верді як музичний сценічний твір. 5. Персонаж твору Миколи Гоголя «Ніч перед Різдом». 6. Перший крок на шляху до омеги. 7. Батько овечки. 8. «Брат» тюленя. 9. З неї складається клубок. 10. Літальний апарат Баби Яги, в якому також можна товкти воду.

Права сторона: 11. На ній грушки не ростуть. 12. У кожній річці їх є два: правий і лівий. 13. Сік, вичавлений з винограду або інших фруктів. 14. Морський ссавець із ряду ластоногих. 15. Муза Петрарки. 16. По-іншому – фіра, драбиняк, каруца то що. 17. Він з гусьми полетів. 18. Альтернатива старту. 19. Правовий акт, який не дишло. 20. Крилатий кінь, якого стріляють поети.

Склад Богдан **ЛАДАНАЙ**.

Від автора. Триває передплата на відновлений журнал «Перець». Передплатити його, зорієнтуйте це зробити товаришів по праці, навчанню, сусідів, знайомих. Варто, аби «Перець» надходив у заклади культури (клуб, бібліотека), школи та інші установи.

Постарайтесь повсякчас, любителі і творці добірного гумору, сатири, аби постійно зростало число передплатників популярного, з давніми добрими традиціями журналу.

Відповідь на хрестослів «ПОВІТРЯНІ МАНДРИ», уміщений у «Перці» №7.

По горизонталі: 1. Секта. 4. ГМО. 5. Ніс. 7. Карта. 8. Площа. 9. Намет. 11. Ліана. 12. Кіготь. 15. Сварка. 19. Дим. 21. Ремарка. 22. Ескулап. 23. Хід. 25. Кактус. 29. Контур. 32. Просо. 33. Слюда. 34. Марка. 35. Дербі. 36. Око. 37. Код. 38. Кумис.

По вертикалі: 1. Сокаль. 2. Карпати. 3. Ананас. 4. Гроно. 6. Сумка. 8. Псі. 10. Тік. 12. Корок. 13. Гамак. 14. Тарту. 16. Вікно. 17. Рулет. 18. Ампір. 19. Дах. 20. Мед. 24. Іподром. 26. АЗС. 27. Трюмо. 28. Спадок. 29. Комікс. 30. Народ. 31. Уда.

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи й малюнки не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, редакція відповідальності не несе. Матеріали, позначені літерою «Р», публікуються на комерційній основі.

При передруку посилання на «Перець. Весела республіка» обов'язкове.

ПЕРЕЦЬ

ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА

№ 8 • Серпень 2017

**КРИСЛОВЛАДНА ГРОМАДА
ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»**

ПРЕЗИДЕНТСЬКИЙ КОРПУС

Форма правління авторитарно-демократична

Юрко НЕДАЙМАХУ

(працює на авторитарних засадах

від півночі до обідньої перерви)

Георгій ВІДСЕБЕНЬКО

(працює на демократичних засадах

після щедрого обіду до півночі)

РАДА СМІХОВОЇ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ

Секретар Ради Сміхової безпеки і оборони (РСБОО)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Народний художник України

ГЕНЕРАЛЬНА СМІХОВА АДМІНІСТРАЦІЯ

Генеральний Сміховий Адміністратор

Юрій ІЩЕНКО

Майстер бюрократичних технологій, улюбленець

чиновницьких кабінетів

ВЕРХОВНА БАЛЯНДРАСНА РАДА

Головний Заводій Верховної Баяндрасної Ради

Олег ЧОРНОГУЗ

Заслужений діяч мистецтв України

Лідер жорсткої опозиції у Верховній

Баяндрасній Раді

Петро ПЕРЕБИЙНИС

Заслужений діяч мистецтв України

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ-КАРИКАТУРИСТІВ

Прем'єр-міністри образотворчих просторів

Веселої республіки «Перець»

Олекса ОКО

Заслужений художник України

Володимир СОЛОНЬКО

Народний художник Веселої республіки «Перець»

Валерій ЧМИРЬОВ

Народний художник Веселої республіки «Перець»

ДИПЛОМАТИЧНИЙ КОРПУС

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол України у Веселій республіці «Перець»

Анатолій ПАЛАМАРЕНКО

Народний артист України

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол Веселої республіки «Перець» в Україні

Євген ДУДАР

Заслужений діяч мистецтв України,

Сміховий консул Веселої республіки «Перець»

на Українському радіо

Василь ДОВЖИК

Заслужений діяч мистецтв України

Засновник і видавець журналу:

Спеціалізоване видавництво сатирично-

гумористичної літератури «ТОЛОКА».

01103, Київ, вул. Підвисоцького, 3, пом. 3.

Видається з квітня 1922 року.

Свідоцтво КВ №22246-12146Р від 28.07.2016 р.

Телефони редакції:

(044) 284-77-00; (044) 456-63-27

Адреса для електронного листування:

e-mail: red.perets2017@ukr.net

Літературний відділ: perets.vr@ukr.net

Художній відділ: perets.cartoon@ukr.net

Відділ передплати і торгівлі «Книга-поштою»:

тел.: (044) 456-83-27

Головний редактор: Юрій ЦЕКОВ

Головний художник: Олексій КОХАН

Відповідальний секретар: Юрій ІЩЕНКО

Комп'ютерна верстка: Валерій АРСЕНЮК

Друк: ТОВ «Інтерконтиненталь-Україна»

(Керівники: О. М. Дорошенко, В. О. Павловський)

01021, м. Київ, вул. Інститутська, 16, оф. 1/15.

Свідоцтво ДК № 4562 від 13.06. 2013 р.

Замовлення № 11618.

Загальний наклад 15 890 прим.

Підписано до друку 23.08.2017 р.

Формат 60х84 /8. Виходить 1 раз на місяць.

Передплатний індекс 97835. Ціна договірна.

© **Перець. Весела республіка. 2017**

Ностальгія

Бізнес-комікс

СМІХОВІ ПРЕФЕКТИ ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ ПЕРЕЦЬ ПО ОКРУГАХ:

Автономна Республіка Крим — вакансія
Вінницький — Леонід КУЦІЙ
Волинський — Василь СЛАПЧУК, Сергій ЦЮРИЦЬ
Дніпропетровський — Василь ШАРОЙКО
Донецький — Павло КУЩ
Житомирський — Василь ДАЦЮК
Закарпатський — вакансія
Запорізький — Пилип ЮРИК

Івано-Франківський — Микола САВЧУК
Київський — Аркадій МУЗИЧУК
м. Київ — Тарас КІНЬКО
Кіровоградський — Сергій КОЛЕСНИКОВ
Луганський — Павло КУЩ
Львівський — Олег КАЧКАН, Володимир ПАЛЬЦУН
Миколаївський — Василь ПІДДУБНЯК
Одеський — Дмитро ШУПТА
Полтавський — Павло СТОРОЖЕНКО
Рівненський — Юрій БЕРЕЗА, Василь ТИТЕЧКО
Сумський — Петро ТОВСТУХА

Тернопільський — Ярослав БОРСУК
Харківський — Микола ВОЗІЯНОВ, Володимир СУБОТА
Херсонський — Олександр КОНОВАЛЕНКО
Хмельницький — Олексій ТИМОЩУК
Черкаський — Сергій НОСАНЬ
Чернівецький — Флоріан БОДНАР, Олександр СВИНЦІЦЬКИЙ
Чернігівський — Сергій ДЗЮБА

Поштова адреса — 01103, м. Київ, а/с 67
Електронна пошта — perets.vlaskor@ukr.net